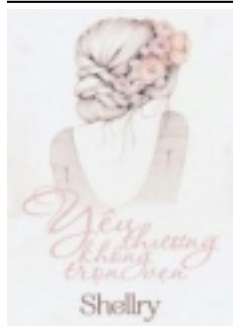

Yêu Thương Không Trọn Vẹn

Contents

Yêu Thương Không Trọn Vẹn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5
7. Chương 7	5
8. Chương 8	6

Yêu Thương Không Trọn Vẹn

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, ngược đoản văn. . . Cô mồ côi từ nhỏ phải sống với bà và mẹ, mặc dầu được bà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-thuong-khong-tron-ven>

1. Chương 1

Quán bar Night Club 2 ồn ã trong tiếng nhạc xập xình. Ánh đèn xanh đỏ lóe lên rồi lại vụt tắt, chớp lóe chớp tối, hỗn loạn điên cuồng. Những bóng người nhảy múa lắc lư với những thứ quần áo hở hang thật khiến người ta nhức mắt. Tôi bưng lên một chai rượu loại đắt tiền và vài cái ly theo khách gọi rồi đặt xuống bàn, chớp chớp đôi mắt và nở một nụ cười mà tôi cho là cũng đủ để đón tim vài thằng đàn ông ở đây. Đúng như tôi dự đoán, mấy tên ngồi đối diện bàn sững người trong giây lát. Một tên tóc nhuộm xanh xanh đỏ đỏ, áo bung khuy cổ tự cho là quyến rũ, kéo tôi lại trước khi tôi rời đi, cười đều:

- Cô em, ngồi lại đây với các anh một chút được không?

- Ô, sao lại không chứ? – Tôi cười, quay lại, đi đến chỗ tên đó, hơi nghiêng người áp sát gã, đôi môi tôi son đỏ hơi chu lên – Nhưng đại gia, anh có tiền để bao em không đó? Nếu em phục vụ các anh thì tôi nay sẽ không nhận được lương mất.

- Ha ha, cục cưng, em nghĩ anh vào đây mà không có tiền bao con chim hoàng anh bé nhỏ là em sao? – Gã tóc bầy màu cười rộ lên.

Tôi kéo gã ngồi xuống ghế, đưa bàn tay vân vê cúc áo của gã, rót cho gã một ly rượu, ngả ngón đưa đến miệng gã. Bàn tay gã lướt khắp người tôi, ham muốn đặt lên gò ngực đầy đặn lấp ló dưới bộ đồng phục bar theo kiểu hầu nữ. Khi tôi ngồi xuống, cái váy ngắn cũn cỡn không che được đôi chân dài nuột nà của tôi, như ẩn như hiện trong ánh đèn bar làm vài thằng đàn ông ngồi cạnh nuốt nước bọt ừng ực. Tôi thầm cười mỉa. Đàn ông quả là lũ động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Tôi nhướn mày, ánh mắt cao ngạo thách thức nhìn về phía quầy quản lý. Nơi đó, có một người đang nắm chặt ly rượu, bực bội nhìn tôi như muốn bóp nát cái ly. Kẻ đó chính là con trai của chủ quán bar này, là kẻ lôi tôi xuống cái vũng bùn đây nhơ bẩn này. Hắn ném về phía tôi cái nhìn sắc lẹm đầy lửa giận. Tôi nhếch môi cười lạnh. Hắn ta giận cái gì chứ? Không phải chính hắn muốn tôi trở thành thế này sao?

Đêm đó, chỉ vì một phút ngây dại mà tôi bị hắn cướp mất đời con gái. Tôi tên Vy. Mười bốn tuổi, bố mẹ tôi mất, để lại tôi cho bà và mẹ. Bà nhất mực yêu thương tôi, còn mẹ thì tỏ ra chán ghét tôi, như thể tôi là một thứ phiền phức mà bà ta không thể vứt đi. Bà ngày càng già yếu, tôi nghĩ trước sau gì mình cũng bị đá ra khỏi cái nhà đó, dù sao tôi cũng chẳng muốn ngày ngày giáp mặt với mấy lời cay nghiệt của bà ta. Tôi bắt đầu đi làm thêm từ khi mười lăm tuổi. Việc gì có thể làm tôi đều làm, lại phụ bà bán rau kiếm sống. Năm thứ nhất Đại học, tôi đi làm gia sư cho một cậu nhóc học lớp 9. Hồi đó, tôi thông minh, lai ngoan hiền, thêm vào đó lại có vẻ đẹp mà người ta thường cho là dịu dàng nên thường xuyên bị cậu học trò ma quái quấy rối. Chán nản, tôi không tiếp tục làm gia sư nữa, tìm mãi không có việc, tôi lại đang cần tiền nên vừa nghe bạn nói " Club Night 2" cần nhân viên phục vụ. Thế là tôi đã xin vào làm đỡ, chờ bao giờ tìm được công việc thích hợp sẽ nghỉ làm. Vậy mà, tôi lại bị cướp mất cái đáng giá nhất rồi bị ném vào mặt tờ tiền với mệnh giá lớn. Đối với hắn chỉ là tình một đêm, nhưng với tôi, đó là cả danh dự. Tôi hận hắn. Tôi hận cái kẻ mang tên Gia Huy đó

2. Chương 2

Sau ngày hôm đó, tôi trầm lặng hẳn, ít nói và lầm lỳ hơn. Những tưởng tên khốn nạn đó đã biến mất khỏi cuộc đời tôi, hắn lại xuất hiện, lại còn mặt dày bắt tôi làm nô lệ, làm người hầu cho hắn. Tôi khinh. Tôi đã ước giá như lúc ấy có con dao hay khẩu súng ở đó, tôi nhất định sẽ giết hắn. Thật đấy! Hắn nói nếu như tôi không làm, hắn sẽ tung những bức ảnh đêm đó lên mạng và cả diễn đàn trường. Không còn cách nào khác, tôi chấp nhận. Những ngày đầu, tôi cắn răng mặc kệ cho hắn sai khiến, đối diện với hắn chỉ làm vẻ mặt thờ ơ, lạnh nhạt. Hắn bắt tôi đi làm phục vụ lại, tôi không phản đối. Đối diện với những kẻ thô tục ở đó, tôi chỉ thấy kinh sợ. Vừa lúc ấy, hắn lại không thương tình mà dội cho tôi một gáo nước lạnh nữa. Hắn túm tóc tôi, gần:

- Sao? Công việc mới thích hợp với em chứ? Rồi em sẽ trở nên sang trọng, giàu có, cặp kè với đủ loại người sẽ có đủ cảm giác, vui vẻ, hạnh phúc và hoang lạc. Hèn hạ, mày cũng chỉ là 1 con đĩ, mày cũng chỉ là trò chơi tiêu khiển cho bọn lăm tiền ngoài kia mà thôi.

Tôi cười giễu. Ô, thì đúng rồi, tôi làm gì có cái gì trong với chả sạch nữa mà giữ? Tôi cũng chỉ là thứ đồ tình một đêm mà hắn vứt đi thôi, tôi làm gì có tư cách mà tỏ ra thanh cao nữa? Từ ngày hôm đó, tôi buông thả mình, học mưu mẹo của mấy bà chị trong quán, học ăn chơi, học son phấn, học những chiêu trò trên giường để làm thỏa mãn người ta. Tôi đã không còn là Vy của ngày trước nữa rồi. Tôi vẫn làm người hầu của Huy, có điều, tôi thờ ơ hơn, biết khiêu khích hắn, biết những động tác ngả ngón mà bình thường có chết tôi cũng không làm. Thế nhưng, dường như hắn có vấn đề về thần kinh, tôi nghiêm túc đấy -_-... Hắn thường nhìn tôi với ánh mắt khó chịu, thỉnh thoảng lại điên lên mà đập phá mỗi khi tôi giả trò trước mặt

hắn. Có lần, hắn dở chứng lôi tôi ra ngoài khi tôi đang chuẩn bị hôn một lão khách bụng bia đáng tuổi chú bác tôi, nổi giận ném tôi vào xe rồi đi về, hôm sau ra lệnh cho tôi không được làm gì quá phận trước mặt hắn. Tôi chỉ bĩu môi, bảo:

- Tự do của tôi, anh có quyền gì? Tôi vẫn làm người hầu của anh. Nếu anh không thích tôi làm ở quán anh nữa tôi đi chỗ khác làm cũng được.

Ngay sau khi tôi nói ra câu đó, hắn ấn tôi vào tường làm lưng tôi đập vào tường đau điếng. Mắt hắn đỏ vằn, rõ ràng là rất giận, hắn gầm lên:

- Tôi không cho phép. Người của tôi thì phải nghe lệnh tôi.

Sau đó thì hầm hầm bỏ lên phòng, sập mạnh cửa lại. Đồ điên!

Tôi xoa xoa cổ tay bị hắn siết đến tím bầm, chửi rủa. Mẹ kiếp, chính anh ép tôi trở thành như này, giờ giận giận cái shit gì chứ?

Tôi bực mình, đập cửa ra ngoài. Nhan sắc của mình, tuổi xuân không phải là mãi mãi, tôi không thể phí hoài thời gian kiếm tiền của mình với tên khùng này được. Tôi lại lao đầu vào kiếm tiền. Bar, bao đêm, tiếp rượu,... tôi đều làm.

3. Chương 3

Ngày lại ngày, cuộc sống của tôi sẽ trôi qua như thế, nếu như tôi không nhận được giấy xét nghiệm rằng tôi bị HIV. Cầm tờ giấy báo kết quả, tôi như muốn rụng rời. Hai mươi tuổi, xuân xanh của tôi, tuổi trẻ của tôi, còn bao nhiêu việc tôi muốn làm, tôi chưa kịp làm, không lẽ sẽ bị giẫm nát như này sao? Không! Chắc chắn không! Tôi nắm lấy áo của bác sĩ, gào thét mong xét nghiệm lại. Nhưng anh ta lắc đầu, nói với tôi từ xin lỗi. Tôi về nhà, chính là nhà tên Gia Huy đó. Hắn nói khi làm người hầu của hắn thì phải ở nhà hắn, tôi không có ý kiến, gật đầu. Giờ, tôi tự nhốt mình trong phòng, mắt nhìn chăm chăm vào tờ giấy. Từng từ, từng chữ đập vào mắt tôi, đau buốt như những mũi tên băng giá cắm thẳng vào tim. Tôi vừa khóc vừa cười, nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt đã được tẩy trang, môi kéo lên nụ cười méo xệch. Tôi vùi đầu vào gối, đôi mắt ươn ảm hờ ra. Tôi nhếch môi cười. Không, nếu như tôi chết, tên đó cũng không được yên thân, kẻ đã phá hủy toàn bộ cuộc đời tôi.

Tôi lau đi nước mắt, bước đến bàn trang điểm, đánh phấn, son, biến khuôn mặt mình thành đẹp nhất có thể, mặc lên người bộ đồ sexy ngắn bó sát lấy người, lộ ra từng đường cong hoàn hảo. Xoa tung mái tóc dài quăn rũ, tôi cười lạnh. Gia Huy, tôi nhất định sẽ làm anh đau khổ.

Cửa phòng Gia Huy không đóng, tôi đi vào, tiện tay kéo cửa lại, khóa trong. Gia Huy đang ngoài quay lưng lại phía cửa, chơi game trên máy tính, cắm tai nghe vào và nghe nhạc. Tôi nhẹ chân đi đến chỗ hắn, cánh tay trắng ngần vươn ra vòng qua cổ hắn, ghé sát lại, thổi hờ vào tai hắn. Gia Huy giật mình, giật tai nghe ra, quay lại. Tôi gác đầu lên vai hắn, chớp mắt, cười ngọt ngào rồi nhanh chóng hôn lên môi hắn, cười khanh khách. Hắn sờ người, nhìn tôi chằm chằm. Trong lòng tôi thầm cười mỉa mai. Hắn cũng chỉ là một thằng đàn ông thô tục như những kẻ khác thôi.

Tôi giữ đầu hắn, ép môi mình lên môi hắn, vận dụng kỹ thuật hôn thành thạo vờ đùa môi lưỡi hắn. Gia Huy không phản kháng, để mặc tôi muốn làm gì thì làm. Không biết có phải tôi nhìn nhầm hay không, cơ mà tôi thấy trong ánh mắt hắn có vài nét cười.

Đúng lúc đó, tiếng điện thoại trong túi tôi reo vang.

4. Chương 4

Tôi hơi nhúu mày, buông Huy ra, lấy điện thoại ra áp vào tai.

- Vỵ à? Cháu đang ở đâu? Đến ngay bệnh viện XX nhé. Bà sắp không xong rồi. – Đầu dây bên kia vọng đến tiếng nước nở của mợ.

Tôi xám mặt, như không tin vào tai mình.

- Mợ chờ một chút, cháu đến ngay.

Gia Huy dường như cũng nhận ra sự bất thường của tôi, hấn vớ lấy cái áo trên ghế, theo chân tôi chạy thẳng ra ngoài. Tôi vẫy tay gọi taxi, hấn cũng leo lên cùng tôi. Nói ra địa chỉ bệnh viện cho bác tài, tôi ngồi thu lu trên ghế, chỉ muốn thu mình lại. Cả người tôi run rẩy, đầu cúi xuống, run run nhận lấy cái áo từ tay Huy, khoác lên người mình.

- Anh có khăn không? – Tôi nghe thấy giọng mình.

Huy hơi không hiểu tôi nói gì, nhưng cũng lấy ra cái khăn từ túi đưa cho tôi. Tôi nhận lấy, lau hết phần trên mặt, tóc cũng buộc gọn lại. Không thể để bà thấy tôi như này được. Bà sẽ đau lòng lắm. Bên cạnh, Huy không nói gì.

Nhanh chóng, xe taxi đỗ xích trước cửa bệnh viện. Huy trả tiền rồi theo tôi vào trong. Đến phòng cấp cứu, tôi thấy trước cửa, mợ đang khóc lóc như mưa. Tôi ngồi xuống ghế, cố lấy lại bình tĩnh, hỏi mợ chuyện gì xảy ra. Mợ bảo lúc này bà đang đi trong nhà thì đột nhiên ngất đi, mợ hoảng quá, gọi cấp cứu đưa bà đi. Đến nơi thì bác sĩ bảo rằng cơ hội sống rất mong manh, cả nhà phải chuẩn bị tâm lý. Thì ra, bà dạo gần đây hay phát bệnh, mà bệnh thì càng ngày càng nặng. Bà không cho mợ nói cho tôi biết, bảo không muốn tôi lo.

5. Chương 5

Tôi ngồi ngẩn người trên ghế bệnh viện. Gia Huy là người duy nhất còn bình tĩnh. Hấn nói mợ về nhà nghỉ ngơi đi, ở đây đã có tôi và hấn rồi. Mợ lúc đầu còn từ chối, muốn ở lại, sau cùng Huy nói nhiều quá, mợ mới đồng ý đi về. Còn tôi ở trên băng ghế. Tôi cúi đầu, những ý nghĩ đáng sợ cứ liên tiếp xuất hiện. Nếu như... nếu như bà cũng giống bố mẹ, bà cũng bỏ tôi đi thì tôi sống làm sao? Nỗi sợ hãi dâng đầy trong tâm trí, tôi không tìm được mình mà run lên bần bật. Sợ hãi, tuyệt vọng. Tôi như rơi xuống một lỗ đen không lối thoát, cả người dù muốn nén lại nhưng không thể không cảm thấy cả người lạnh ngắt. Lúc đó, bàn tay tôi cảm thấy có một người nắm lấy, siết chặt. Hơi ấm từ người đó như truyền sang tôi, làm cảm giác được che chở trong lòng tôi quay lại, ấm áp như giữa ngày mùa đông lạnh giá được bao bọc bởi chăn bông ấm áp. Sung sướng đến mê người. Tôi quay sang bên cạnh. Gia Huy đang nhìn tôi bằng ánh mắt thông cảm, như thể hấn ta muốn ôm chặt lấy tôi, yêu thương, che chở tôi.

Nghĩ thế nào làm như thế, bàn tay đang nắm tay tôi của hấn giật lại, tôi không chú ý mà đập mặt vào ngực hấn. À vâng, chính là đập mặt ấy ạ, không phải ngã vào lòng đầy lãng mạn như các bạn tưởng tượng ra đâu. Tôi đen mặt, tự hỏi tên này không biết dịu dàng là gì sao? Lúc ấy, hấn lên tiếng. À quên, còn có hành động vuốt tóc sờn da gà mà hấn đang làm nữa.

- Không sao, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Đừng sợ, tôi sẽ ở bên em.

Được rồi, tôi thừa nhận, lúc hấn nói câu đó, tôi đúng là có phần cảm động. Khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng lên. Nhớ ra đây là bệnh viện, tôi đẩy hấn ra, ho khan hai tiếng, tiện thể chân thành nhắc nhở hấn.

Mấy tiếng đồng hồ sau, Gia Huy ở cạnh tôi không dời nửa bước, cùng tôi chờ cấp cứu. Hấn mua cho tôi một cốc cà phê nóng, ngồi bên cạnh tôi. Một lúc sau, bác sĩ ra khỏi phòng. Tôi đứng bật dậy, chưa kịp hỏi gì, vị bác sĩ đó đã xua tay:

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng không thể cứu được.
Tôi đứng không vững, tay chân bủn rủn, ngất xỉu.

6. Chương 6

Sau đám tang bà, tôi không thiết ăn uống, lúc nào cũng bày ra bộ dạng thờ ơ vô hồn. Gia Huy mấy lần bực bội muốn hét lên với tôi, cuối cùng cũng bị đáng về không quan tâm của tôi chọc tức, hậm hực bỏ đi.

Một ngày, tôi kết thúc giờ làm sớm, chẳng có tâm trạng nào mà làm việc tiếp nữa. Tôi xin nghỉ, chán nản ra khỏi bar, đi bộ chậm chậm trên con đường phố đã lên đèn. Tôi vừa đi vừa chìm trong đám suy nghĩ lũng bùng của mình mà không thể thoát ra.

Kết!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!...

Cánh tay tôi bị một bàn tay lớn kéo lại. Tôi bàng hoàng giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, suýt nữa hét lên khi thấy cái ô tô vừa lướt qua với tốc độ kinh người. Gia Huy gầm lên:

- Em muốn chết à? Làm người hầu của tôi, có chết cũng phải được tôi cho phép.
- Anh điên à? Ai muốn chết? – Tôi vùng ra khỏi tay hắn nhưng vô ích. Hắn bắt tôi nhìn hắn.
- Chính em đấy. Bà mất rồi, em cũng không muốn sống sao? Đừng có nghĩ rằng không ai hiểu được em, em cứ tự thu mình như thế này, tự hủy hoại mình như thế, đáng sao?

Tôi im lặng, không biết làm gì ngoài trừng mắt nhìn hắn.

- Nghe cho rõ đây. Em là của tôi, mạng sống của em cũng do tôi quyết định. Vỵ, tôi yêu em.

Đùng, sét đánh giữa đêm. Tôi đỡ người. Hắn... hắn nói hắn yêu tôi à?

Tôi vùng ra, nghiêm túc:

- Im đi. Huy, tôi hận anh!

7. Chương 7

Huy sững người, trân trân nhìn tôi. Choáng váng, thất vọng, tôi nhìn thấy những điều đó trong mắt hắn. Trong lòng tôi bây giờ, đau đớn có, buồn có. Huy, là chính anh ép tôi vào con đường này thôi. Liệu anh sẽ phản ứng thế nào đây? Căn bệnh này, cái thứ là HIV này, nếu anh biết thứ quỷ quái mà tôi đang mang trong người, anh sẽ phản ứng ra sao? Căm ghét tôi? Xua đuổi tôi hay là sẽ khinh bỉ tôi như một con chó đã bị anh lợi dụng?

Tôi mặc kệ ánh mắt trân trối của hắn đang dõi theo mình, quay người chạy đi.

.....

Tôi đang ngồi trên ghế chờ của ga tàu thành phố. Sau khi suy nghĩ thông suốt mọi chuyện, tôi nghĩ, mình cũng không thể cứ mãi tiếp tục thế này. Tôi sẽ bắt đầu một cuộc sống mới. Không có Huy, không có quá khứ, tôi sẽ mở ra một cuộc đời mới cho mình. Điện thoại hết pin đến sập nguồn, tôi tựa đầu vào ghế, chờ tàu đến.

Tôi đặt chân đến một ngôi làng ngoại ô, nơi bố mẹ tôi từng gặp nhau. Đến ngôi nhà bố mẹ tôi từng mua ở đây, tôi vào trong nhà. Bụi bặm đã bám đầy mọi góc ngách. Sau một tiếng dọn dẹp, ngôi nhà cũng tạm

coi là có thể ở được. Tôi tìm ổ điện, cắm sạc. Điện thoại có thể khởi động lại đã nhảy ra hơn hai mươi cuộc gọi nhờ với bảy tin nhắn, trong đó có hai cuộc của mẹ tôi, hai cuộc của bạn, còn tất cả những thứ còn lại đều thuộc về một số máy quen thuộc, Gia Huy.

8. Chương 8

Tôi khẽ cười, mở tin nhắn.

“Em đang ở đâu thế? Sao tôi gọi không nghe máy?”

“Vy, nghe máy đi, không sao chứ?”

“ Tôi biết mọi chuyện rồi. Là tôi sai, là tôi làm em tổn thương. Làm ơn, trở lại đi, tôi cần em.”

.....

Đến tin nhắn cuối cùng: “Nhất định phải trở về. Tôi chờ em, Vy.”

Tôi thấy cay cay sống mũi. Trong căn nhà trống vắng, tôi bật khóc như một đứa trẻ. Tiếng nước nở cứ thế vang lên.

Tin nhắn đó cứ lẩn vẩn trong trí não tôi...

Anh nói: “Tôi chờ em, Vy.”

[The end]

** A/N: Truyện này được lấy ý tưởng từ truyện “Tình yêu ảo, hạnh phúc thật” của tác giả Heo ngox.

Đã được sự cho phép của tác giả khi lấy ý tưởng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-thuong-khong-tron-ven>